

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 5 grudnia 2017 r.

Pozycja 260

POSTANOWIENIE z dnia 19 września 2017 r. Sygn. akt Ts 72/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Zielonacki,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej S.A. w sprawie zgodności:

art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 1a ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 121, poz. 844, ze zm.) z art. 64 ust. 1 i 3 w zw. z art. 2, art. 7, art. 32 ust. 1, art. 84 i art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 30 marca 2017 r. (data nadania) S.A. (dalej: skarżąca, spółka) zakwestionowała zgodność art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 1a ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 121, poz. 844, ze zm.; dalej: u.p.o.l.) z art. 64 ust. 1 i 3 w zw. z art. 2, art. 7, art. 32 ust. 1, art. 84 i art. 217 Konstytucji.

Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującą sprawą. Burmistrz Miasta K. w decyzji z lipca 2015 r. określił skarżącej zobowiązanie podatkowe w podatku od nieruchomości za 2010 r. w kwocie 686 439 zł.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze, rozpatrzywszy odwołanie skarżącej, w decyzji z listopada 2015 r. utrzymało zaskarżoną decyzję w mocy.

Skarżąca wywiodła od decyzji organu drugiej instancji skargę, którą Wojewódzki Sąd Administracyjny w G. oddalił w wyroku z marca 2016 r.

Następnie Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z listopada 2016 r. oddalił skargę kasacyjną od wyroku sądu pierwszej instancji.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji przedmiotem skargi konstytucyjnej jest ustawa lub inny akt normatywny, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekły ostatecznie o wolnościach lub prawach albo o obowiązkach skarżącego określonych w

Konstytucji. W myśl art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał bada, czy odpowiada ona określonym przez prawo wymaganiom, a także czy nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 59 ust. 1 u.o.t.p. TK.

2. W ocenie Trybunału analizowana skarga konstytucyjna spełnia wymagania formalne wynikające z art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz art. 53 i art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK.

2.1. Skargę konstytucyjną sporządził i wniósł radca prawny, który załączył do skargi stosowne pełnomocnictwo.

2.2. Skarżąca wyczerpała przysługującą jej drogę prawną, ponieważ wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z listopada 2016 r. jest prawomocny i nie przysługują od niego żadne zwyczajne środki zaskarżenia.

2.3. Trybunał stwierdza też, że skarżąca dochowała trzymiesięcznego terminu do wniesienia skargi, zastrzeżonego w art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z listopada 2016 r. został doręczony skarżącej 30 grudnia 2016 r., a skargę wniesiono 30 marca 2017 r.

2.4. Skarżąca wystąpiła o kontrolę art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 1a ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych z art. 64 ust. 1 i 3 w zw. z art. 2, art. 7, art. 32 ust. 1, art. 84 i art. 217 Konstytucji.

Zdaniem skarżącej przepisy te są niekonstytucyjne, gdyż jednolicie odczytywane przez sądy administracyjne w sposób nieuprawniony ograniczają konstytucyjnie chronione prawo własności środków pieniężnych przez obciążenie skarżącej podatkiem od nieruchomości w wysokości niewynikającej z przepisów prawa. Sądy, stosując kryteria niewyrażone w przepisach u.p.o.l., uznają bowiem, że do obiektów wyczerpujących ustawową definicję budynku, tj. do stacji transformatorowych i rozdzielni prądu, należy stosować zasady określania wysokości zobowiązania podatkowego właściwe dla obiektów stanowiących budowle.

2.5. W ocenie Trybunału skarżąca prawidłowo określiła przedmiot kontroli (art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK), wskazała, które przysługujące jej konstytucyjne prawa i w jaki sposób zostały – jej zdaniem – naruszone (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK), a także należycie uzasadniła sformułowane w skardze zarzuty (art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p. TK).

2.6. Skoro złożona skarga spełnia wymagania przewidziane w u.o.t.p. TK, a nie zachodzą okoliczności określone w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p. TK, to – na podstawie art. 61 ust. 2 tej ustawy – zasadne było nadanie jej dalszego biegu.